

IN MEMORIAM

Op 14 april 2008 overleed ons medelid van het eerste uur Roger Moreau. Geboren op 1 januari 1931 te Ledeberg, leerde ondergetekende Roger kennen toen we studeerden aan de Vrije Vakschool voor Jongelingen in de Holstraat te Gent. Ik vanaf oktober 1944, Roger een jaar later. Na de school verloren we elkaar uit het oog tot er opnieuw contact was op de eerste vergadering in 1971 in het Museum voor Volkskunde. Mettertijd werden de contacten intensiever toen hij aan de studie van de beluiken in Gent begon. Hij bouwde zijn hobby

uit op een manier die langs om meer professioneler werd. In het Stadsarchief van Gent en in de onderscheiden stadsdiensten die zich bezig hielden met beluiken kamde hij alles uit wat er over de materie te vinden was, en dit was niet weinig. Briefwisseling, wetten, reglementen, plans, foto's, volksnamen van beluiken, noem maar op. Dat hij daar een ernstige studie over samenstelde die indruk maakte, blijkt uit het feit dat hij na aandringen van zijn omgeving zijn werk inzond met het oog op een bekroning met de VDKwaardering 1998. Wat dan ook effectief gebeurde. De titel van de studie luidde: "Een onderzoek naar een bijzondere vorm van proletarisch wonen: De Gentse beluiken van 1828. Een stand van

zaken." De waardering en de erbij horende geldprijs werd hem overhandigd op 26 februari 1998 in de lokettenzaal van de hoofdzetel van de V.D.K.Spaarbank aan het St-Michielsplein. Tevens werd er een tentoonstelling gehouden van de winnende inzendingen.

Daniël Vanacker, journalist bij "De Gentenaar" vond de bekroonde studie belangwekkend genoeg om op een volle pagina, inclusief foto van de auteur, hieraan een reportage te wijden. Deze verscheen in het Magazine van "De Gentenaar" op vrijdag 4 april 1998. Hierbij aansluitend verschenen er respectievelijk in 2003 en 2005 twee prentboeken, vergezeld van een uitgebreide tekst over de beluiken die een overweldigend succes kenden.

Dat hij de studie over zijn hobby ernstig nam zal niemand verwonderen als hij

de afscheidsrede gelezen heeft die zijn “onmiddellijke overste” bij de RTT, de heer G.Brabant hield in de aula van het “Crematorium Westlede” te Lochristi. Hieruit blijkt duidelijk dat hij dezelfde ernst aan de dag legde in zijn beroepsleven. Het parcours dat hij doorliep was er een van studie en gestage opgang. Dat hij het uitzonderlijk bracht tot adviseur bij Belgacom spreekt boekdelen. De heer Brabant onderlijnde ook zijn sociale ingesteldheid en de band van verstandhouding en collegialiteit met zijn personeel. Dat werd bij het afscheid bewezen door het groot aantal aanwezigen van zijn collega's. Tot slot zij vermeld dat Roger de wens had uitgesproken dat zijn oeuvre over de beluiken in zijn totaliteit zou geschonken worden aan het Documentatiecentrum voor Streekgeschiedenis Dr. Maurits Gysseling te Gent-St-Amandsberg. Dit werd door deze instelling aanvaard en het zal ondergebracht worden in een “Fonds Roger Moreau. Beluiken” Wij eindigen met hier nogmaals ons oprecht medeleven te betuigen aan zijn familie en dierbaren bij het verscheiden van een zachtmoedig mens.

André Verbeke

Wij laten hier de tekst volgen van de afscheidsrede gehouden door Ir. G. Brabant

Geachte familie, beste vrienden en kennissen van Roger,
Het is met groot leed dat ik, de vroegere ‘onmiddellijke overste’ zoals dat in het RTT-jargon destijds heette, een laatste hulde wil brengen aan Roger, de collega en vriend, de, loyale medewerker en toegewijde ambtenaar.
Medewerker **en** vriend.

Roger, die in verschillende diensten van de RTT heeft gewerkt onder meer te Brussel in de BCR, in de ganse RTT gekend als ‘Bureau Central de Radio’, en vervolgens na het slagen van een resem examens, waarin hij telkens als primus uitblonk, belandde hij bij de Radio Maritieme Diensten.

Eerst te OSA ofte Antwerpen Radio, alwaar hij onmiddellijk zich in de ontluikende transistoren-techniek bekwaamde en de beruchte ‘telecommande Pirson’ miniaturiseerde om daarna uiteindelijk te Oostende de zware en delicate taak aan te vatten in de werkplaats voor het Zeewezen, aanvankelijk samen met collega Roger Arnoys...

Een werkgebied dat niet alleen op elektronisch gebied een grote technische vakkundigheid vereist maar tevens een belangrijke zin voor verantwoordelijkheid vergt bij zowel het verzekeren van de veiligheid van de schepen en walstations van het toenmalige Bestuur van het Zeewezen als voor de uitbouw en

het onderhoud van de Schelde walradarketen.

Met zijn sociale ingesteldheid wist Roger dit alles in goede banen te leiden. Tussen zijn personeel ontstond een band van verstandhouding en collegialiteit en binnen het Bestuur van het Zeewezen werd hij geraadpleegd door de Directeur Generaal, de Nautische directeurs, de Chef-loodsen, de Zeevaart politie, de radaroperatoren en vele anderen voor wat de meest geschikte telecomapparatuur betreft.

De verstandhouding tussen Roger en mezelf evolueerde spontaan van een ideale samenwerking tussen overste en medewerker tot deze van een wederzijdse waardering en oprechte vriendschap.

In zijn privaat leven is Roger een verstokte vrijgezel gebleven.

Wijlen zijn moeder en Andrea zijn levensgezellin hebben ieder een belangrijke rol gespeeld in zijn leven.

Zijn moeder, die hem al die jaren thuis heeft gehad, wanneer zij oud en ziek werd, is door Roger in de beste omstandigheden opgevangen.

Andréa die hij in een opwelling van genegenheid in de vriendenkring aansprak als ‘mijn hofdame’ heeft met hem veel vreugdevolle dagen gekend. In zijn vrije tijd beleefde zij, met hem uitstappen en Breugeliaanse restaurant genoegens.

Ze heeft hem in zijn moeilijke ziektedagen gedurende lange en pijnlijke perioden met engelengeduld geholpen, verzorgd en gesteund.

Om zijn vader, oudstrijder van de eerste wereldoorlog te plezieren, bracht hij jaarlijks, als een soort bedevaart, een bezoek aan de streek van de loopgraven en de oorlogskerkhoven in het Ieperse.

En hier kwam alras de aard van de ‘Grundlichkeit’ van Roger naar boven.

Een documentatie van historisch materiaal omtrent de eerste wereldoorlog werd aangelegd.

Ondertussen gingen zijn interessen ook uit ondermeer naar de industriële archeologie maar voornamelijk naar de geschiedenis van de Gentse beluiken waar hij een verzameling foto's en wetenschappelijke artikels over publiceerde waarmee hij zelfs een laureaatprijs heeft gewonnen.

Tenslotte en tot afscheid van Roger wil ik mij tot Andréa richten en haar als troost in naam van alle collega's en vrienden verklaren, dat we Roger blijvend zullen herinneren als een bijzonder goedgehartig en intelligent man met een opmerkelijke zin voor gezonde humor.